

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΙΓΕ! Λέγε! Σ' άκούω! φθόγγος με σιγαλή φωνή ο Βόλμαρ. Μή μιλάς τόπο δυνατά. Έχω κακά αυτιά.

— Αλλά λοιπόν τα χρώματα θα σου τα δώσω, αν μου δώσεις κι' εσύ το γράμμα που σου εμπιστεύτηκε ο Κατάεφ.

— Αυτό δεν μπορώ να το κάνω, άπάντησε με φωνή ύποκοψη ο Βόλμαρ.

— Δεν μπορείς;

— Όχι, δεν μπορώ να σου δώσω το γράμμα, μιά, ξέφους, μπορώ να σου πάρω τρις δέκα χιλιάδες ρουβλία.

— Δεν μπορείς να τα πάρεις όλα μοναχός σου, άπάντησε πονηρά ο Γιουρί. Είσαστε τρεις κι' έτσι θα τα μοιραστήτε στα τρία. Δηλαδή θα πάρεις άσημαντα πράγματα ο καθένας σας. Ένώ αν τα πάρης μόνος σου, θα γίνης μέσα σε μια στιγμή πλούσιος... Λοιπόν λέγε μου, θα μου δώσεις το γράμμα;

— Σου είπα, ξεροκέφαλε, είπε ο Βόλμαρ, ότι δεν μπορώ να σου το δώσω. Δεν μπορώ ν' άκούω στο καρδιά, χωρίς να δώσω το γράμμα αυτό στον καλετάνιο.

— Καλά! Καλά! Σ' άφνω να σκεφτής! είπε ο Γιουρί. Έχω μιλύρα...

Οι δύο άνδρες δεν είχαν πια λέξι ως τη στιγμή που διαλάφωσαν στο «Ντάγκω». Μιά ο Γιουρί είχε προσέξει τώρα, ότι ο Βόλμαρ, ο οποίος πριν του μίλησε ιδιαίτερος, ήταν κι' αυτός εύθιμος σαν τους συντρόφους του, φανόταν τώρα κατσούφης και αυλλογιμένος. Σίγουρα σκεφτόταν τις δέκα χιλιάδες ρουβλία.

Ανέβηκαν πάνω στο πλάσι, που φανόταν ξερο, άθροβα κι' έπειτα από πέντε λεπτά, ο Γιουρί βρισκόταν στο βάθος του άπαιρμά του, που τόσο καλά το ήξερε. Εκεί, οι τρεις ναύτες τον περιτοίχιζαν και φρόντιζαν να τον άλυσσοδέσουν τόσο καλά, ώστε να καταστήσουν πια άδύνατη την άπόδρασί του.

XII
ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΟΥΣ

Είχαν χρεωστή λιγότεροι κόποι και λιγότερη σκέψης στο Γιουρί για να το σκάσει άπ' τη φυλάκη του, παρά να ξαναγυρίσει σ' αυτή. Το πρώτο μάλισα το είχε πετύχει, χωρίς να ξοδέηρη ούτε ένα καπίκι, ενώ το δεύτερο του είχε στοιχίσει πολύ άκριβά.

Τώρα ο Γιουρί λογάριζε να φρετόση καλά ο σπόρος που είχε φτεψεί μέσα στο άπληστο μυαλό του Βόλμαρ κι' είχε την έλπίδα, ότι σε λίγο θ' άφανε τους δυο άλλους συντρόφους του, για να ξαναγυρίσει και να του μίληση μόνο.

Πράγματι, έπει από λίγες στιγμές, θόρυβος βηματων άκούστηκε στη σκάλα, το φως ενός φαναριού φώτισε τα σκοτάδια κι' ο Βόλμαρ παρουσιάστηκε. Ο Γιουρί τον άναγνώρισε πριν άκούμα τον ιδεί.

— Θα μου δώσεις τις δέκα χιλιάδες ρουβλία! του είπε άμέσως ο ναυτης χωρίς κανένα άλλο πρόλογο.

— Αφού τα θέλεις, του άπάντησε ο Γιουρί, πά' τα. Βρίσκονται στο σακκάκι μου, άριστερά, κάτω άπ' το μπράτσο. Δεν έχεις παρά να σείσης τη φόδρα.

Ο Βόλμαρ δεν περίμενε να του το πούν και δεύτερη φορά. Έχοντας άμέσως το χέρι του μέσα στο σακκάκι του Γιουρί, του ξέσκισε τη φόδρα και σε λίγο το ξανάβγαλε κρατώντας δέκα ύπεροχα τραπεζογαμαμάτια των χιλίων ρουβλιών. Τα ζύτταξε για μια στιγμή θαμπωμένος στο φως του φαναριού του κι' άμέσως κατόπιν τα ξεφάρνισε μέσα στην τσέπη του.

— Είσαι λοιπόν ροσιμένος με χιλιάρα; ρώτησε το Γιουρί.

— Όχι... Δεν έχω πια ούτε καπ-

κι, του άπάντησε ο ύπρητης της Κουβλίαν. Δεν έχω πια τίποτε επάνω μου, μα μπορώ να σου δώσω όσα χρώματα θέλεις...

— Πώς αυτό; Έξηγησόν...

— Άκουσε, φίλε μου. Ύπρητώς άφεντάδες που μου δίνουν όσα χρώματα τους ζητάω, που θα δώσουν και σε σένα όσα τους ζητήσεις, αν δεχθείς να τους ύπρητήσης κρυφά μαζί μου.

— Ποιοί είναι λοιπόν οι άφεντάδες σου; ρώτησε ο Βόλμαρ με ζοηρότητα.

— Αυτό δεν σ' ένδιαφέρει, του άπάντησε ο Γιουρί. Είναι πλούσιοι κι' αυτό σου φτάνει. Και τώρα, άφησέ με να σου μιλήσω. Αν δεν με καταλάβεις άμέσως, τόσο το χειρότερο για σένα. Λοιπόν, λέγε μου: Έδωσες το γράμμα στον καλετάνιο;

— Όχι! Όχι! άκούμα! Κοιμάται! Περιμένει, έμένα να τον ξαναπείσω. Έτσι μ' έχουν διατάξει...

— Γιατί λοιπόν δεν τον ξυπνάς;

— Άκου, φίλε μου, είπε ο Βόλμαρ. Θέλω να ξεγηγηθώ. Το γράμμα πρέπει άποσπρήτωση να το δώσω στον καλετάνιο. Άλλά έχω ελ' όφρη σου, ότι το γράμμα αυτό είναι κλεισμένο μέσα σ' ένα πάλιο-φάκελλο που άνοίγει εύκολότατα. Δεν είναι καν σφραγισμένο. Μπορώ μόνον να ξερολλήσωμε το φάκελλο, ζεσταίνοντάς τον.

— Ρωαία! Ρωαία! έκανε ο Γιουρί. Το ήξερα εγώ πως δεν θ' άφραύσασε να συνεννοηθώμε...

— Να! Να! είπε κι' ο Βόλμαρ. Το ήξερα κι' εγώ πως θα συμφωνήσαι εύκολα μ' έναν άνθρωπο σαν κι' εμένα. Και τώρα θα με συγχωρήσης, γιατί πληρώθηκα προκαταβολικά για τη μισρή μου αυτή έκδοήσασ;

— Άς μη μιλάμε, σε παρακαλώ, πια γι' αυτό.

— Τότε, είπε ο Βόλμαρ, θ' άνοιξω το φάκελλο, θα διαβάσης το γράμμα, θα τον ξανακλείσω, θα τον παραδώσω στον καλετάνιο, θα κρατήσω τις δέκα χιλιάδες ρουβλία κι' εσύ δεν θα κάνης λόγο σε κανένα για ότ' αυτά. Έξηγηθήκαμε;

— Περιόρημα, βιάσου τώρα ν' άνοήσης το φάκελλο.

— Άκου... άκουσε... είπε ο Βόλμαρ. Τόν άνοιξα πούλας. Να το γράμμα. Διάβασε...

— Γιατί δεν μου το είπες αυτό άμέσως; Γιατί με χασομεράς τόσο ώρα; Δεξέ μου πρώτα το φάκελλο...

Ο Βόλμαρ του έδωσε το φάκελλο κι' ο Γιουρί τον ζύτταξε προσεχτικά. Διάβασε σ' αυτόν την έπιγραφή: «Σ τ ό ν π λ ο ί α ρ χ ο Β ε ι σ σ ε ν σ τ ά τ ι ν. «Ν τ ά γ ζ ο ς».

— Α! έκανε. Αυτό είναι το γράμμα του καταραμένου Κατάεφ! Είμαι εύχαριστημένος που έμαθα και το όνομα του καλετάνιου σου. Που είναι τώρα το γράμμα;

— Να το! του άπάντησε ο Βόλμαρ, δίνοντάς του ένα μικρό τετράγωνο χαρτί.

— Αυτό είν' όλο; είπε ο Γιουρί.

— Να, του άπάντησε ο ναυτης, σου τ' όρκίζομαι στη ζωή της μητέρας μου, που είνε μια άγια γυναίκα και δεν λέει ποτέ της ψέμμα. Αυτό μονάχα βήθηκα μέσα στο φάκελλο.

Έπάνω στο μικρό τετράγωνο χαρτί δεν ήταν γραμμένη παρά μια μόνο λέξη, την όποια ο Γιουρί όστόσο διάβασε, άνατριχίζοντας.

«Τ ρ ό ί τ ζ α β». Αυτό μονάχα έγραφε η έπιστολή.

— Έ! έ! έ! έκανε, συγκρατώντας την συγκίνησή του. Δεν είνε πολλά, δεν είνε πολλά!... μα είνε κάτι...

— Είσαι λοιπόν εύχαριστημένος; ρώτησε ο Βόλμαρ.

— Να, εμ' εύχαριστημένος... πολύ εύχαριστημένος...

— Έ τότε, τόσο το καλύτερο! Ξέρεις, φίλε μου... φοβόμουν πολύ, ότι θα έφρισες άκριβή πληρωμή δέκα χιλιάδες ρουβλία για μια μόνο λέξη. Καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα γιατί φρόντισα να πλη-

□ □ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □ □

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Τούλιος Κλαρετί. (Σκίτσο του Ρενάρ).

ροσθι προκαταβολικά. 'Ωστόσο, συχώρεσέ με !...

XIII

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΖΙΑΜΠΕΡΤ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

'Ο Γιουρί συνεννοήθηκε τόσο καλά με τὸ Βόλμαρ, ὥστε ὅταν ὁ ναύτης ἔφυγε ἀπὸ τ' ἀμπάρι, στὸ ὁποῖο ὁ πιστὸς ἰσπρέτης τῆς Κουλίγαν βρισκόταν ἀνεπισπευμένος, ὁ τελευταῖος εἶχε τὸ κλειδί τῶν ἀνεσπιδῶν του στὴν τσέπη του. 'Ἐτσι, ἀφοῦ μάλιστα τοῦ εἶχαν ἀφήσει τὰ χέρια ἐλεύθερα, ὑποφώνησε νὰ δένεται καὶ νὰ λύνεται, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του.

Λοιπὸν, μόλις ὁ Βόλμαρ ἔφυγε, ὁ Γιουρί, ἀκολουθώντας μιὰ σύστασι τοῦ λῶβηρ καὶ πήγε καὶ κόλλησε τὸ μᾶτι του σὲ μιὰ χαρματιά, ποῦ ἄφανε νὰ μπεινὴ μιὰ ὄχινα φωτὸς, ἐκεῖ ψηλά, ἀριστερά του, σὲ ὕψος δεκατέρι ποδιῶν ἀπ' τὸ βῆθος τοῦ ἀμπαριῦ ποῦ ἦταν γεμάτο ἀπὸ κιβώτια μὲ πιστὰ φάρμα κα' ἄλλα τρόφιμα.

Ἀπ' τὴ χαρματιά ληλατῶν αὐτὴ, μπόρεσε νὰ δῆ μιὰ μαζὴ καμπάνα, ποῦ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ λάμπρα τοῦ λαδιοῦ ποῦ κρεμόταν πάνω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Ἡ λάμπρα αὐτὴ ἔσφριζε τὸ φῶς τῆς στὸ προφίλ μιᾶς νέας γυναίκας, ποῦ ὁ Γιουρί τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

'Ἦταν ἡ Πρίσκα !...

Τοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωσι ἡ ἀλλόκοτη ἔκφρασι τῆς φροσιγχοῦσιαι τῆς. Ἡ Πρίσκα εἶχε ὕψος βίλασσιν, σχεδὸν κοκκὸ ποῦ ποτὲ ὡς τότε δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ στὸ πρόσωπό της. Φαινόταν πὸς κέρταξε μπροστά της κάτι... Ἐνα πράγμα ποῦ κινήθηκε ἔξωγα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν πλησίασε. Ἀμέσως ἡ ἔκφρασι τῆς ἀλλάξε κα' ἔνα ἄτονο χαμόγελο ἀνέβησε στὰ χεῖλι της. Τὸ πράγμα ποῦ ὁ Γιουρί δὲν τὸ ἔβλεπε μίλησε καὶ τότε ὁ ἰσπρέτης τῆς Κουλίγαν ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Βέρα...
'Ὅταν ἔτσι λοιπὸν : Ἡ διὸ γυναίκα βρισκόταν μέσα στὸ «Ντάγκω» ; Μιὰ ἄπειρα χαρὰ πλημύρισε τὴν καρδιά τοῦ Γιουρί, μόλις ἔκανε τὴ διαπίστωσι αὐτὴ.

Σὲ λίγο μάλιστα ἄκουσε καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Ζιάμπερτ. Γὰ λόγια ποῦ ἔλεγαν ἡ διὸ γυναίκα κα' ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς καὶ ποῦ ὁ Γιουρί τ' ἄκουσε ποῦν καλά, τὸν ἐληρωσφόρησαν γὰ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

Μὰ ἄς τὰ διηγηθῶμε ἀμέσως κα' ἐσεῖς. Μόλις ἡ Πρίσκα κα' ἡ Βέρα βῆχαν ἀπ' τὸ σπιτι τοῦ Καταφυγίου, μιὰ σπείρα ἀγνώστον ριζτηρε ἐπάνοι τους ἄθροῦθα καὶ μέσα σ' ἓνα λεπτό τις ἔκανε ἀνάκατες νὰ βγάλουν λέξι.

'Ο Ζιάμπερτ, ὁ ὁποῖος τῆς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριά, δὲν εἶχε προφτάσει νὰ ἐπέμβῃ, γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ τρία ἄτομα ποῦ ριζτηχαν ἀπὸ πίσω του, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ταβέρνα τοῦ Παύλου Ἀλεξάντροβιτς, τὸν ἐρριζαν κάτω, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν μετέφεραν, σάν πακέτο, μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὰ τρία θύματα μετεφέρθησαν σὲ λίγο στὸ ὑπόγειο ἐνὸς μαγαζοῦ τῆς παραλίας, ὅπου δὲν μπόρεσαν ν' ἀνταλλάξουν οὔτε λέξι, γιατί ἀγρυπνοῦσαν κοντὰ τους μερικὸι κτηνώδεις τύποι, μισομεθυσμένοι.

'Ἐπειτα ἀπὸ διὸ ὄρες, οἱ φύλακες τους τοὺς ἔβγαλαν ἀπ' τὸ ὑπόγειο καὶ τοὺς ἔρριξαν στὸ βῆθος μιᾶς βάρκας ποῦ τοὺς μετέφερε στὸ «Ντάγκω». Ἐκεῖ τοὺς φυλάκισαν στὴν καμπίνα, ὅπου βρισκόταν τὸν ἄρα.

Ἐκεῖ τοὺς ἄφησαν μόνους, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ρωτήσῃ τίποτε, χωρὶς νὰ δοῦν κανένα. Τοὺς ἀφαίρεσαν μόνο τὰ φώτωτά τους καὶ τὰ δεσμά τους.

Ἡ περιπέτειά τους ἦταν τόσο ξαφνικὴ καὶ τοὺς φαινόταν τόσο τρομερὴ, ὥστε τὰ πρόσωπά τους εἶχαν πάρει μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι. Ἡ Πρίσκα δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν Ἰβάν της κα' ἀναρωτιόταν τί μπόρουσε νὰ τοῦ ἔχει συμβεῖ. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν τύχη του κα' ὑπέφερε τρομερά.

'Ο Ζιάμπερτ πάλι, κέρταξε τὴ Βέρα μὲ ὕψος τόσο ἐπιμονο, ὥστε ἐκεῖνη στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

— Θὰ χαμογελάς λοιπὸν πάντοτε ! πρόφερε ὁ Ζιάμπερτ μὲ τόνο ἀξιοθρήνητο.

— Τί ἄλλο θέλεις νὰ κάνω, ἀφοῦ καὶ στὴν δυστυχία μας βρισκόμαστε ἐνωμένοι ! Ἐνα πρόσωπο μόνον ἐδῶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραμονεύει, ἡ Πρίσκα.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἐκεῖνη. "ὦ, Θεέ μου ! Τί ἔκαναν τὸν Ἰβάν μου ;

— "Ὅσο δὲν ἔξορουμε τίποτε γιὰ τὴν τύχη του, ἀπάντησε ἡ Βέρα, πρέπει νὰ εἴμαστε αἰσιόδοξοι. Τὸ ἀντίθετο δὲν μπορεῖ νὰ μὴς ὀφελίσῃ σὲ τίποτε. Ἄς φανταστοῦμε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰβάν σας ἔξερνε ἀπὸ τοὺς κοκοῦργους αὐτοὺς κα' ἄς χαροῦμε.

Ἡ λέξις «ἄς χαροῦμε», πέρτοντας στὴν ἀπόγνωσι τῆς, ἔκανε τὴν καρδιά τῆς Πρίσκας νὰ παγώσῃ κα' ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ κιντῆζῃ τὴ Βέρα μ' ἓνα ἀλλόκοτο τρόπο.

— Ἄ ! Βέρα, τῆς εἶπε τότε ὁ Ζιάμπερτ, ἐσὺ δὲν ἔχεις καρδιά. Δὲν εἶχες ποτὲ σου καρδιά.

— Ἐγὼ ἴσως ποῦ ποῦ ἀπὸ σένα ! διαμαρτυροῦθηκε ἡ Βέρα. κα' ἀπόδειξι εἶνε ὅτι, παρ' ὅλη τὴ θλίβη μου γιὰ τὴ δυστυχία ποῦ μὴς συμβαίνει, προσπαθῶ ἄκόμα ν' ἀστείνοῦμαι, γιὰ νὰ σᾶς δώσω ἄφροσι. "Ὅσο γιὰ σένα, Ζιάμπερτ, εἶσαι ποῦν κακὸ παιδί καὶ σ' ἀγαπῶ ποῦν. Σαῦ ὀρριζοῦμαι μάλιστα πὸς θὰ γίνω ἡ γυναίκα σου ν' ὅλη μου τὴν καρδιά. Καὶ δὲν θὰ πάρω ποτὲ πίσω τὸ λόγο ποῦ σου ἔδωκα. Θὰ ἀπαντρεθῶ μὲ σὺ μὲ ὅλη τὴ παρῶσιαι στερῆ ἡ πρῶτῃ ἐνέκα σιόρα.

Ἡ Βέρα, καθὼς τοῦ τὰ ἔλεγε αὐτὰ, χαμογελοῦσε μὲ τόση χάρι, ὥστε ὁ Ζιάμπερτ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ τρυφερότητα γεμάτη ἀπελπισία.

— Μόλις καὶ δοθεῖ ἡ πρῶτη ἐνέκα σιόρα ! ἐπανελάβε. Ἀλλοῖμονο βίως, Βέρα μου, ἡ ἐνέκα σιόρα αὐτὴ θ' ἀρρήσῃ ποῦν νὰ παρουσιασθῇ...

— Πούος ἔξορι : ἔκανε ἡ κηροῦλα. Ἐρεῖ κανεὶς τί γίνεται. Νὰ πάποος ἔρχεται !

Πράγματι, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοῖξε κα' ἓνας κήριος μὲ κασκέτο καὶ μὲ τὰ μανιὰ του γεμάτα γαλόνια, πῆχε μέσα καὶ παρακάλεσε τὴ Βέρα καὶ τὸ Ζιάμπερτ νὰ ἔτοιμαστοῦν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

'Ἦταν ὁ πλοίαρχος Βεϊσενστάιν, ὁ ὁποῖος εἶπε στὸ Ζιάμπερτ :

— Ἐσεῖς καὶ ἡ κηροῦλα θὰ φύγετε ἀπ' τὸ πλοιο. Θὰ σᾶς πᾶνε στὸ Σλοῦσσεμτοργκ. Σᾶς ἄρσει τὸ ταξεῖδι αὐτό ;

— Μᾶς ρωτᾶτε ἀν μᾶς ἄρσει ! ἀπάντησε ἡ Βέρα. Ναι, ἀγαπητέ μου κήριε, στὸν πύργω στὸ Σλοῦσσεμτοργκ θ' ἀλλάξομε τὸν ἀέρα... Περίφρημα !... Εὐχαριστοῦμε ποῦν !

Ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὴν Πρίσκα, τὴν ὁποία θὰ ἄφριναν μόνη, κα' ἔπασε τὸ Ζιάμπερτ ἀπ' τὸ χέρι.

Μὰ αὐτὸς δὲν στεκόταν πειὰ καλά στὰ πόδια του. Ἡ ἔξορι ποῦν καλὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖο θὰ ἔκανε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι του μὲ τὴ Βέρα : ἦταν ἡ ποῦ κριχτὴ φυλακὴ ὅλης τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας, τὸ ποῦ τρομερὸ φροῖορι τῶν πολιτικῶν καταδίκων. "Ὅρθονε τὰ καταραμένα του τεῖχη σὲ μερικῶν βεροσιῶν ἀπόστασι ἀπὸ τὴ λίμνη Λαδόγα στὴν ποῦ ἀτελπιστικὴ χώρα τῆς γῆς.

XIV

ΔΡΑΜΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΑΝΙΑΔΑ

Πίσω ἀπ' τὴ σανίδα του, ὁ Γιουρί παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ. Δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάνῃ κα' ἡ θέσι του ἦταν ποῦν δύσκολη. Ἡ Βέρα ἔφευγε κα' ἡ Πρίσκα ἔμενε. Ἐπρετε τάχα νὰ μείνῃ μαζὺ μὲ τὴν Πρίσκα ἢ νὰ φύγῃ μαζὺ μὲ τὴ Βέρα ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΗ

(Πινᾶς τοῦ Χάλντερ).